

- Bây giờ anh với Trường đi ăn mì hén?

- Em no lắm! – Tôi từ chối.

Anh Điền ngạc nhiên:

- Trường đã ăn tối đâu mà no?

- Khi nãy em ăn khoai chà bên nhà thằng Chửng.

- Vậy thì sáng mai! – Anh Điền lại nói.

- Sáng mai em phải vô Bãi Cháy!

Nói xong, tôi phóc một bước tới gốc me đầu sân và chạy tọt vào nhà, bỏ mặt anh Điền đứng ngẩn ngơ với vô vàn thắc mắc. Chắc anh không hiểu tại sao một đứa tham ăn tham uống như tôi bữa nay được rủ đi ăn mì lại bày đặt chê ổng chê eo.

Nhưng anh Điền chắc không có thì giờ để bận tâm nhiều về tôi. Anh còn mãi mơ tưởng về chị Ngà. Anh còn mãi nghĩ xem chị có bị những lời tỏ tình ngọt ngào của anh làm cho mê mẩn hay không và sau đó chị sẽ làm thế nào để tỏ cho anh biết rằng chị rất nóng lòng muốn đáp trả tình cảm của anh.

Trong nhiều ngày, anh Điền đắm chìm trong nỗi chờ đợi miên man mà không biết lá thư của mình đang mất kẹt dưới gốc kèo nhà thằng Chửng. Trong những bữa cơm, anh thường tìm cách ngồi đối diện với chị Ngà để chờ đợi chị thỉnh thoảng nhìn lên, anh lại đảo mắt dò xem tình ý. Thái độ thản nhiên của chị Ngà thường làm anh cụt hứng. Những lúc đó, anh giả vờ tăng hăng để che dấu sự bối rối và nỗi thất vọng sâu xa của mình.

Trong khi anh Điền theo dõi chị Ngà thì tôi theo dõi anh. Cái cảnh tượng rình rập đầy vẻ hoạt kê này cứ âm thầm kéo dài từ ngày này qua ngày khác. Với vẻ uể oải của một chú mèo ngái ngủ, tôi hoàn toàn thành công khi tỏ ra vô hại dưới mắt anh Điền. Và chú mèo ngây ngô đó đã tìm đủ mọi cách và nghĩ ra đủ mọi lý do để có mặt bên cạnh anh, để sung sướng chứng